

Theo Đuổi Tình Yêu

Contents

Theo Đuổi Tình Yêu	1
1. Chương 1: Con Gái, Tâm Tư Khó Đoán	1
2. Chương 2: Hạnh Phúc, Cảm Xúc Có Thể Chạm Vào	5
3. Chương 3: Nét Bút Hồng, Không Hề Nghi Ngờ	7
4. Chương 4: Được Rồi, Đường Cong Cứu Quốc	10
5. Chương 5: Tình Địch, Không Có Uy Hiếp	12
6. Chương 6: Ràng Buộc, Trọn Đời Trọn Kiếp	14
7. Chương 7: Thi Cử, Đổi Vé Về Nhà	16
8. Chương 8: Pháo Hoa, Nở Rộ Đầy Trời	18
9. Chương 9: Khai Giảng, Nhiều Việc Hơn	21
10. Chương 10: Cẩm Thán, Thanh Xuân Thật Tốt	23
11. Chương 11: Cuối Cùng, Kết Thúc Rồi	25

Theo Đuổi Tình Yêu

Giới thiệu

Anh là một chàng trai anh tuấn, học giỏi, gia đình khá giả, còn cô một cô gái kiên nghị, thông minh,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/theo-duoi-tinh-yeu>

1. Chương 1: Con Gái, Tâm Tư Khó Đoán

Cô luôn là một nữ sinh kiên nghị mà lại cơ trí.

Ở trong mắt trường bối là vậy. Trong mắt các học sinh cũng thế.

Tất cả nữ sinh đều thích cô, tất cả nam sinh đều kính nể cô, tất cả trường bối đều tín nhiệm cô.

Mọi người rất hiếu kỳ, một cô gái mạnh mẽ như cô thì loại chàng trai nào có thể khiến cô ái mộ.

Cũng không phải chưa có ai hỏi cô vấn đề này.

Mà là, sau khi người khác hỏi, cô chỉ biết mỉm cười.

Chẳng lẽ anh chàng kia đã xuất hiện?

Chắc là vậy.

Cô nghĩ thầm, trên mặt là nụ cười thản nhiên.

“Mặt Lê ~ Mặt Lê Mặt Lê Mặt Lê ~!”

Cô hơi nhú mày.

“Sao thế?” Cô ngẩng đầu nhìn Âu Tiểu Linh cao hơn cô một cái đầu.

Âu Tiểu Linh vừa thở hổn hển vừa nói: “Cậu ấy tới lớp chúng ta!”

Cô nhú mày, xoay người bước đi.

“Cậu ta tới đây thì dính dáng gì đến tớ.”

Mọi người đều nói, phim thần tượng là không có thật. Chàng trai ở trong phim thần tượng có ưu tú chung tình cỡ nào thì vẫn là hư cấu.

Thế nhưng sau khi gặp Trần Tự, mọi người đều bỗng dưng cảm thấy, quan điểm mà mình tưởng là đúng đắn thật vớ vẩn buồn cười biết bao.

Trần Tự đẹp trai như vậy. Thành tích giỏi như vậy. Gia đình anh có tiền như thế. Mà Trần Tự lại cứ dính với cô gái không xinh cho lắm.

Các thiếu nữ thường xuyên ngẩng nhìn bóng dáng tuyệt vời của Trần Tự mà ôm trái tim bất lực thì ào: haiz, Trần Tự, vì sao cậu là Trần Tự chứ.

Mà đối với những cô gái thích ảo tưởng, một điểm sát thương lớn nhất của Trần Tự chính là —— anh chung tình với Mặt Lê.

Ủ, bạn không nghe lầm đâu, chung tình.

Chàng trai cực phẩm Trần Tự, rất thích rất thích cô bé lùn Mặt Lê.

Nhưng hình như Mặt Lê không có chút hứng thú nào với Trần Tự, điểm này khiến cho chúng nữ cảm thấy rất vui mừng.

Trước khi Trần Tự chưa gặp Mặt Lê, anh rất tự tin với sức hấp dẫn của mình.

Nhưng sau khi gặp được Mặt Lê, cô gái nhỏ bé lạnh lùng thông minh kia, anh bắt đầu hoài nghi bản thân, thậm chí sau đó hoài nghi thế giới này.

Các cô gái sẽ vì ánh mắt của anh mà kích động bấy ngày, Mặt Lê lại nhìn như không thấy sự quan tâm của anh. Các cô gái sẽ vì một đồ vật nhỏ của anh mà tranh cãi giành giật, Mặt Lê lại chẳng có phản ứng gì với quà tặng của anh.

Là thế giới này không bình thường hay là Mặt Lê đáng yêu mà lại đáng ghét kia không bình thường?

Trần Tự luôn tự hào về sự kiên nhẫn và tự chủ của mình, mà Mặt Lê nhỏ bé kia lúc nào cũng có thể khiến anh dễ dàng nóng nảy.

Buổi tối khi nghĩ đến Mặt Lê mà mất ngủ, Trần Tự luôn nhìn chằm chằm trần nhà, bất đắc dĩ nói với chính mình: haiz, Mặt Lê, vì sao cậu là Mặt Lê chứ.

Kỳ thật, toàn bộ mọi việc khởi nguồn từ một trò đùa của Trần Tự và Dương Hành.

Một trò đùa rất thô tục, nhưng lại khiến Trần Tự rơi vào lưới tình.

“Cô gái kia rất đặc biệt đó.”

“Ai?”

“Thì cô nàng tóc ngắn để mái có đôi mắt thật to ở bên kia đấy.”

“Nhưng trông rất bình thường.”

“...Vậy cậu đi theo đuổi cô ấy thử xem, theo đuổi không được thì cậu phải làm bài tập của tôi trong một tháng.”

“Hừ, làm sao cậu biết tôi theo đuổi không được, ngộ nhờ tôi làm được ~ tôi cũng chẳng cần cậu làm bài tập của tôi trong một tháng.”

“Cậu theo đuổi thành công, tôi tùy cậu xử trí.”

“Được!”

Hai người high-five.

Một lời đã định.

Trước kia Trần Tự và Dương Hành không phải chưa từng đánh cuộc với nhau. Dương Hành rất thích tìm kiếm đủ loại con gái đặc biệt để Trần Tự theo đuổi. Anh ta nghĩ rằng, phần lớn đồng bào phái nữ đều thích chàng trai như Trần Tự. Vì thế anh ta luôn kích thích Trần Tự theo đuổi cô gái này cô gái nọ. Nhưng mà mọi chuyện luôn không nằm trong kế hoạch của anh ta, Trần Tự vừa đi hỏi số điện thoại của cô gái nào thì người ta sẽ tự động cho ngay.

Như thế này chẳng khiến Dương Hành có cảm giác thành tựu, đồng thời cổ vũ sự kiêu ngạo của Trần Tự.

Đương nhiên, Mạt Lê là ngoại lệ duy nhất khiến Dương Hành vô cùng vui mừng.

Ngoại lệ này hết lần này tới lần khác đều khiến Trần Tự hết sức nhức đầu.

Bắt đầu là trò đùa, sau đó là nghiêm túc, chỉ trong thời gian một tháng ngắn ngủi.

Mà Mạt Lê lại chẳng có dấu hiệu động lòng.

Mỗi lần nghĩ tới đây, Trần Tự sẽ bực bội cào tóc.

Mạt Lê Mạt Lê, sao cậu không hiểu chứ?

Cuộc sống cao trung trải qua rất thoải mái.

Ít nhất đối với Mạt Lê chuyên tâm học tập mà nói, chỉ có sách giáo khoa và canh thập toàn đại bổ của mẹ là ngày tháng tốt đẹp nhất.

Mà đối với Trần Tự...

“Tôi vừa xem danh sách một trăm hạng.” Mạt Lê liếm kem, nói với Trần Tự đang khúm na khúm núm đi theo phía sau: “Lần này mười hạng đầu không có tên cậu.”

Trần Tự xấu hổ: “Chuyện này...”

Từ khi anh bắt đầu theo đuổi Mạt Lê, thành tích giảm xuống một cách kỳ lạ.

“Cậu không phải đang theo đuổi tôi sao?” Mạt Lê liếc xéo nhìn Trần Tự, “Tại sao thành tích tệ như vậy?”

“...”

“Nghe nói Vương Đặng Sinh lớp kế bên đang theo đuổi tôi, lần này cậu ta thi được hạng nhì đấy.”

“...Thì sao?”

Trần Tự nhú mào, với sắc đẹp của cậu ta cũng dám cạnh tranh cùng tôi sao?

Mạt Lê dừng bước, nhìn hai mắt Trần Tự, rồi mới bước nhanh: “Tôi đã hứa với cậu ta chủ nhật này cùng đi ăn McDonald.”

“Cái gì!” Trần Tự giậm chân, “Sao cậu có thể đi hẹn hò với cậu ta!!”

Mạt Lê bỏ rơi Trần Tự đằng xa, khoe miệng cô cong lên.

Sau khi gần gũi với Mạt Lê một thời gian, Trần Tự buồn bực, trái tim của con gái rút cuộc làm bằng gì hả?

Vì sao anh luôn cảm thấy, tính cách Mạt Lê cứ quái dị như thế?

Ôm tập thơ vừa mới mua, Mạt Lê và Trần Tự sóng vai đi trên bờ đê.

Từng đợt nước tràn qua, hơi nước mù mịt.

“Cậu nói xem, hôn môi có cảm giác gì?”

Mạt Lê đột nhiên đưa ra vấn đề này, đầu nghiêng qua nhìn có vẻ ngây thơ.

Trần Tự cảm thấy trái tim mình giống như bị thành linh bắn trúng.

“Uhm...” Âm thanh anh hơi khàn khàn: “Cậu hỏi cái này làm gì?”

“Cậu chắc là biết nhỉ, tôi thấy trước kia cậu có nhiều bạn gái như vậy.”

Hơi chua, chẳng lẽ Mạt Lê đang ghen?

Trong lòng Trần Tự mừng thầm.

“Nếu cậu muốn biết thì tự mình có thể thử một lần.”

“Cậu...”

Mạt Lê giơ lên quyển sách trong tay làm ra vẻ chuẩn bị đánh người.

Nhất thời, bốn mắt nhìn nhau.

Không khí rất kỳ lạ.

.....

.....

Trong không khí có mùi cỏ xanh nồng nặc. Rất tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng hít thở của Mạt Lê và Trần Tự. Thỉnh thoảng sẽ có một hai tiếng ếch kêu.

Trần Tự từ từ đưa đầu đến gần Mạt Lê...

Thình thịch.....thình thịch thình thịch.....

Không biết là nhịp tim ai tràn ngập bên tai.

.....

.....

“pia~!”

“Cậu muốn làm gì!!”

Mạt Lê nhảy dựng lên. Quyển sách trên tay sớm đã mang theo thù hận đánh trên đầu Trần Tự một cách chính xác.

Trần Tự tiếc hận ôm đầu nhìn đôi môi hồng như đóa hoa anh đào của Mạt Lê.

Chết tiệt, thiếu chút nữa thôi~!

Khi Trần Tự còn chưa nắm giữ được trái tim của Mạt Lê thì năm cuối đã không trì hoãn mà tới rồi.

Cùng các bạn học cố gắng thi cử, đồng thời Trần Tự còn quan tâm đến một việc, đó chính là Mạt Lê muốn ghi danh trường nào.

Nhưng Mạt Lê nhỏ mà không nhỏ kia, cái miệng như dính keo, chẳng chịu nói với Trần Tự tí nào.

Sau đó, Trần Tự bỏ xuống lo lắng mà thi đại học.

Sau khi có điểm, hôm nào Trần Tự cũng gọi điện thoại cho cô chủ nhiệm lớp của Mạt Lê, cuối cùng từ cô giáo ấy mà biết được chí nguyện của Mạt Lê.

Anh đưa lại giấy chí nguyện cho cô giáo chủ nhiệm, cô giáo nhìn anh mỉm cười: “Thế nào, em định theo đuổi Mạt Lê tới đại học sao?”

Trần Tự lén đỏ mặt.

Cô giáo nhét tờ giấy chí nguyện vào trong đồng giấy tờ bên cạnh, rồi trêu chọc nói: “Em theo đuổi hai năm cao trung, theo đuổi đến mức các giáo viên chúng tôi đều sốt ruột cho hai em. Lên đại học rồi thì phải nắm chắc đó!”

Trần Tự khúm núm gật đầu, như là chạy trốn mà ra khỏi phòng giáo vụ.

Nhìn thấy bóng dáng hừng khởi dưới bóng cây của Trần Tự, cô chủ nhiệm của Mạt Lê cười sâu xa ——

Mạt Lê em tốt lắm, lạt mềm buộc chặt, còn ngàn vạn lần dặn dò cô chưa đến lúc cuối cùng thì không được nói chí nguyện của em cho Trần Tự biết...

Mạt Lê, lên đại học, em phải nắm chắc Trần Tự đó.

Tiếng ve sàu trong kỳ nghỉ hè dài đằng đẵng chợt qua nhanh.

Khai giảng rồi...

2. Chương 2: Hạnh Phúc, Cảm Xúc Có Thể Chạm Vào

“Cậu đi chậm quá đấy!” Mạt Lê vỗ đầu Trần Tự một cái: “Cao lớn thế này có ích lợi gì chứ?”

Trần Tự khóc không ra nước mắt: “Chị hai, chị thử xách nhiều đồ thế này xem...”

“Hừ!” Mạt Lê khinh thường: “Nếu tôi là đàn ông thì chắc chắn tay phải xách đồ tay trái nắm tay bạn gái chạy cực kỳ nhanh~!”

Trần Tự vừa nhanh vừa chuẩn bắt được từ trung tâm: “Bạn gái?”

Mạt Lê đỏ mặt, ngượng ngịu đẩy Trần Tự một cái: “Thần kinh!” Sau đó cô chạy lên phía trước.

Trần Tự bị đẩy lảo đảo một cái, anh bất đắc dĩ muốn giơ tay lau mồ hôi, anh phát hiện tay mình đã mỗi nhừ nâng lên không nổi.

Nhớ tới ánh mắt sâu xa của Âu Tiểu Linh, Trần Tự đột nhiên suy nghĩ cẩn thận ám chỉ trong đó ——

Một mình đi leo núi với Mạt Lê, cậu hãy chuẩn bị làm việc cực nhọc không thù lao đi...

“Haiz...”

Thở dài một tiếng, Trần Tự cam chịu số phận đuổi theo.

Hết cách rồi, ai bảo mình lên thuyền kẻ trộm chứ?

Leo núi là đề nghị Trần Tự đưa ra.

Bởi vì anh nghĩ được mùi nguy hiểm.

Đó là một buổi sáng chim chóc kêu hót chít chít không biết từ đâu, Trần Tự cảm thấy trong lòng cuống cuống.

Anh trở người từ trên giường đứng dậy, vội vội vàng vàng mặc áo khoác, anh đi qua ngàn viện vạn khoa, không lo ngàn dặm mà đi tới học viện của Mạt Lê.

Vừa muốn gọi cho Mạt Lê nói với cô anh đến rồi, Trần Tự vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy Mạt Lê đang phơi tấm chăn ở bãi cỏ bên kia.

Cô lùn Mạt Lê giờ phút này đang nhảy lên muốn phơi tấm chăn màu xanh lá mạ trên sợi dây kẽm ở trên cao, nhưng làm sao cũng không nhảy tới.

Gió thu nhẹ nhàng thổi qua, thổi trúng tấm chăn hơi mỏng như cô gái ngây thơ nổi bật trong gió nhẹ, thổi trúng mái tóc ngắn ngang tai của Mạt Lê bay loạn xạ.

Mặt trên của tấm chăn là đóa hoa hướng dương tung bay, như là muốn theo cơn gió cùng đi xa thẳng đến chân trời.

Trời xanh, mây trắng, cỏ xanh, cô gái mặc váy màu nhạt dài tới đầu gối.

Trần Tự đột nhiên cảm thấy, có thể chạm vào cảm xúc hạnh phúc.

Lúc Mạt Lê hết đường xoay sở thì một bàn tay to kéo qua một góc chăn, rồi treo tấm chăn lên dây kẽm.

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy nụ cười nuông chiều của Trần Tự.

“Lần sau muốn phơi thứ gì to lớn thì gọi cho tôi.” Trần Tự nói.

Mạt Lê hừ một tiếng: “Ai thèm.”

Sau đó bọn họ cùng đi ăn cơm, bàn bạc chuyện đi leo núi ngày hôm sau.

Leo núi trở về, Trần Tự cảm thấy mình tựa như con búp bê lỏng lẻo, yếu ớt nằm sấp trên giường.

“Trần Tự sáng sớm hôm nay cậu đi đâu thế?”

Bạn cùng phòng vừa mới đánh bóng rổ về hỏi.

Một nụ cười treo trên hai má Trần Tự: “Cùng bạn gái đi leo núi.”

“Bạn gái?”

Bạn cùng phòng cao giọng, dường như rất ngạc nhiên.

Trần Tự chôn mặt trong gối, vui vẻ nói: “Phải. Bạn gái.”

Ngọt ngào từ chuyện đi leo núi còn chưa mở rộng thì một nam sinh xuất hiện, phá tan cuộc sống an nhàn của Trần Tự, chứng thực sự bất an của anh.

Trực giác của nam sinh, có đôi khi cũng giống như giác quan thứ sáu của nữ sinh, rất chính xác.

Anh chàng này, là đoàn trưởng của đoàn kịch nói trong học viện của Mạt Lê, tên là Nhiễm Tân.

Theo như lời Mạt Lê, Nhiễm Tân ngăn cản Mạt Lê giữa đường tan học trở về, mời cô đóng vai nữ chính Clara trong vở kịch của bọn họ được cải biên từ vở ba lê “Kẹp hạt dẻ”.

Trần Tự nghĩ rằng việc này không đơn giản như thế.

Trong một học viện to lớn có nhiều nữ sinh như vậy, Nhiễm Tân vì sao cản đường Mạt Lê?

“Cậu cho là mỗi người đều giống cậu có ý đồ sao?” Mạt Lê ở đầu dây bên kia khiển trách Trần Tự: “Học trưởng Nhiễm Tân nói cảm thấy tôi và Clara rất giống nhau đấy.”

Cậu cho là nam sinh muốn bắt chuyện với nữ sinh chỉ dùng một cách thôi sao? Nhiễm Tân này trá hình muốn hỏi số điện thoại của cậu đấy!

Trần Tự tức tối suy nghĩ, nhưng không nói thể với Mạt Lê.

Anh chỉ là cố nén cơn giận dữ, cố giữ bình tĩnh nói với Mạt Lê: “Diễn kịch thì được, nhưng cậu hãy cách xa cái tên Nhiễm Tân đó cho tôi!”

Trong lòng Mạt Lê cười trộm, nhưng nghiêm trang trả lời: “Tôi làm bạn với ai là chuyện của tôi. Cậu dựa vào gì mà quản tôi hả?”

Rắc một cái, Mạt Lê cúp máy.

Trần Tự ở đầu dây bên kia nhìn màn hình di động, anh nhin không được mắng một câu thô tục ——
“Mẹ nó!”

Trần Tự tích cực tham gia đoàn kịch cuối cùng toại nguyện gặp được Nhiễm Tân.

Bộ dạng không đẹp trai bằng mình.

Đây là ấn tượng đầu tiên của Trần Tự về Nhiễm Tân.

Tặng đá lớn trong lòng buông xuống. Trần Tự thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng chứng kiến dáng vẻ diễn kịch của Nhiễm Tân, cảm giác nguy hiểm ập về Trần Tự lần nữa.

Nhìn thấy Nhiễm Tân vốn nhã nhặn nhưng khi diễn kịch lại như núi lửa bùng nổ tràn ngập cảm xúc mạnh mẽ, Trần Tự cảm thấy ở trước mặt anh ta mình biến thành một thằng ngốc không biết trời cao đất rộng.

Khác nhau một trời một vực. Cảm giác từ thiên đường bay xuống địa ngục.

Tập kịch xong, trên đường trở về.

Trần Tự hỏi thăm dò Mạt Lê một câu: “Cậu cảm thấy Nhiễm Tân kia thế nào?”

Mạt Lê điềm nhiên như không nói một câu: “Rất tốt.”

Trần Tự sững sờ tại chỗ.

Rất tốt...tốt thế nào?

Mạt Lê đi đằng trước khê khàng cong khoe miệng.

Thỉnh thoảng đùa giỡn Trần Tự một chút cũng rất tốt.

Hì hì.

3. Chương 3: Nét Bút Hồng, Không Hề Nghi Ngờ

Trường đại học mà Trần Tự và Mạt Lê thi vào rất đặc biệt, học kỳ sau năm nhất mới huấn luyện quân sự.

Vì thế các sinh viên lợi dụng đoạn thời gian tốt đẹp của học kỳ này để tổ chức đủ loại hoạt động.

Vở kịch “Kẹp hạt dẻ” của Nhiễm Tân là một trong những hoạt động này.

Thế nhưng vở kịch này cuối cùng vẫn hủy bỏ.

Về việc này, Nhiễm Tân giải thích thế này ——

Trong vở kịch xuất hiện rất nhiều động vật, trong lúc nhất thời không tìm được nhiều diễn viên quần chúng như vậy. Hơn nữa phải dựng cảnh tượng ảo mộng trên sân khấu, rất khó khăn...

Trần Tự cười nhạt.

Đã nói anh ta trá hình muốn biết số điện thoại của Mạt Lê, giả dối.

Nhưng mà, cho dù Trần Tự phán đoán chính xác thế nào đi nữa thì cũng không thể thay đổi sự thật Nhiễm Tân đã quen biết Mạt Lê.

Nhiễm Tân quen biết Mạt Lê, ván đã đóng thuyền.

Mà cho dù sự thật thế nào, cuộc sống vẫn tiếp tục.

Mạt Lê tiếp tục phơi chăn. Trần Tự tiếp tục giúp Mạt Lê phơi chăn.

Đối với chuyện này, Trần Tự cảm thấy kỳ lạ, sao Mạt Lê có nhiều chần để phơi nắng thế?

Đóa hoa hướng dương trên nền màu xanh lá mạ, gấu con đáng yêu trên nền màu vàng nhạt, đóa hoa nhỏ trên nền màu xanh nhạt, ca rô đan xen xanh dương...

Tung bay dưới ánh mặt trời, đậm đặc hơi thở thanh xuân.

Mỗi lần Trần Tự hỏi Mạt Lê vì sao thích phơi chần như vậy, cô luôn giơ chần lên, kề sát trên mặt, chẳng nói gì cả.

Sau đó bị Trần Tự hỏi đến bực bội, Mạt Lê mới nói: “Tôi chỉ muốn biết, mình sẽ không giống như Remedios, bị tám chần kéo bay lên trời.”

Trần Tự tròn tròn mắt.

Remedios*? Đây là cái gì?

(*) một nhân vật trong tiểu thuyết “Trăm năm cô đơn” của nhà văn người Colombia Gabriel Garcia Marquez.

Biết mình không thể moi ra nội dung chi tiết từ miệng Mạt Lê, Trần Tự chạy lên mạng tra baidu.

Cảm ơn baidu, Trần Tự đã biết Remedios, đã biết câu chuyện Remedios phơi chần kia.

Sau đó, anh mượn quyển “Trăm năm cô đơn” tại thư viện.

Đọc được hai đoạn, Trần Tự chẳng thấy hứng thú chút nào.

Đọc sách này không bằng đi chơi dota (một map chiến thuật đặc biệt hay của Warcraft).

Trần Tự nghĩ như vậy.

Vừa muốn ném quyển sách sang một bên, Trần Tự đột nhiên nhớ lại khi Mạt Lê nói những lời kia, vẻ mặt rất chân thành.

Vì sao Mạt Lê nhắc tới nhân vật trong sách này? Có phải quyển sách này có ý nghĩa quan trọng gì với Mạt Lê không?

Âm thầm suy nghĩ, Trần Tự không thể không tiếp tục kiên trì đọc tiếp.

Song, lật qua hai trang, anh rốt cuộc không trốn khỏi sự kêu gọi của sức mạnh tự nhiên, mê man ngủ thiếp đi.

Lại là một ngày ánh nắng tươi sáng thích hợp để phơi chần.

“Quyển sách ‘Trăm năm cô đơn’ có cái gì hay?” Giúp Mạt Lê kéo thẳng chần xong, Trần Tự như là tùy ý nói một câu: “Không hào hứng như ‘Ma giới’.”

Mạt Lê tròn mắt: “Cậu không biết thì đừng nói bừa.”

Mạt Lê vỗ chần hai cái rồi tự mình bỏ đi.

“Hey! Mạt Lê cậu chờ tôi với!”

Trần Tự vội vàng đuổi theo.

Nhưng Mạt Lê đi nhanh như vậy, quả là giống như đang bay.

Trần Tự đành phải tăng tốc, cố gắng đuổi kịp tốc độ của Mạt Lê.

Người Mạt Lê tuy nhỏ, nhưng sức bật không thể khinh thường.

Hôm nay, Trần Tự đã hiểu rõ.

Sau ngày đó, chẳng hiểu tại sao Mạt Lê lạnh nhạt với Trần Tự.

Khiến cho Trần Tự không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Chẳng lẽ lời nói hôm đó của anh đã khiến cô tức giận?

Trần Tự nghiêng ngẫm.

Nhưng mà hôm đó mình chưa nói gì mà, không phải nói quyển sách kia không cuốn hút sao?

Trần Tự nghĩ nghĩ liền lục ra quyển “Trăm năm cô đơn” trong đồng đồ linh tinh, anh nhìn chăm chăm bìa mặt, giống như muốn đắm thũng hai lỗ lớn trên đó.

Nhìn hồi lâu, Trần Tự thở dài một tiếng.

Quyển sách này, không cuốn hút thật mà...

Sáng chủ nhật, Trần Tự ăn mặc chỉnh tề, muốn đi tìm Mạt Lê, hỏi cô, vì sao thái độ đối với anh lại đột nhiên từ sáng sủa trở thành âm u chứ.

Tới học viện của Mạt Lê, Trần Tự theo thói quen đi về phía bãi cỏ bên kia.

Mạt Lê quả nhiên đang phơi chăn.

Nhưng mà, đứng bên cạnh cô là một chàng trai.

Nhìn thấy hai người ở bãi cỏ bên kia vừa nói vừa cười, lửa giận trong đáy lòng Trần Tự bùng cháy lên.

“Hai người đang làm gì!”

Anh hét lớn một tiếng, như là hóa thành Tu La từ trời cao rớt xuống.

Mạt Lê và Nhiễm Tân giật nảy mình.

Thấy rõ người tới, Mạt Lê không vui nhìn Trần Tự: “Hét cái gì mà hét, chúng tôi không phải đang phơi chăn sao!”

Trần Tự đầu óc mơ màng bất ngờ tỉnh táo.

Đúng vậy, không phải là phơi chăn sao. Sao mình lại giống như ông chồng nổi giận bắt gian tại trận gào bầy kêu loạn thế?

Trần Tự ngượng ngùng nhìn Mạt Lê, rồi nhìn Nhiễm Tân, anh cười khô khan, không lời nào để nói.

Nhiễm Tân nghĩ được sự bất thường, anh ta lịch sự khom người: “Mạt Lê, trong đoàn còn có việc, anh đi trước.”

“Vâng.”

Mạt Lê cười sáng lạn với Nhiễm Tân.

Trần Tự cảm thấy nụ cười kia thật chướng mắt.

Trần Tự chẳng vui chút nào khi Mạt Lê cười như thế với Nhiễm Tân.

Nhưng Mạt Lê dường như biết được tâm tư của anh, cô cười ngọt ngào như vậy, tựa như đóa hoa hướng dương nở rộ dưới ánh sáng mặt trời.

Nhiễm Tân đi xa, Trần Tự cố nén tức giận trong đáy lòng, anh nói với Mạt Lê: “Sau này cậu đừng cười như vậy với những nam sinh khác!”

Mạt Lê trải chăn ra, quay đầu liếc anh một cái: “Buồn cười. Cậu dựa vào gì mà quản tôi.”

“Dựa vào cái gì?!” Cơn giận của Trần Tự tăng vọt, rồi kéo Mạt Lê qua: “Chỉ bằng cái này!”

Làn gió nhẹ nhàng thổi qua, hoa quế nở rộ vào tháng chín, tỏa ra mùi hương khắp sân.

Mây trắng lượn lờ trên bầu trời, cùng mặt trời tạo ra bóng râm, từng áng từng áng che đầy Trần Tự và Mạt Lê, lưới tình chặt chẽ không lơ lửng.

Dựa theo tình tiết cầu huyết của phim thần tượng bình thường, lần này Trần Tự cúi xuống, hẳn là hôn Mạt Lê.

Đáng tiếc, đây là sự thật, sự thật tàn khốc.

Trần Tự có lẽ trở thành nam chính tiêu chuẩn trong phim thần tượng, nhưng mà Mạt Lê sẽ không đóng vai nữ chính góc nghếch khao khát tình yêu.

Đương nhiên, tất cả sẽ không gây trở ngại đến nụ hôn của Trần Tự.

Thứ chân chính gây trở ngại đến nụ hôn của Trần Tự chính là, chiều cao của Mạt Lê và chiều cao của Trần Tự.

Trần Tự một mét tám ba vừa nhanh vừa chuẩn hôn tới Mạt Lê một mét năm lăm, quả là một nan đề có tính thách thức.

Vì thế, rất không tốt đẹp, cái miệng của Trần Tự đập vào trán của Mạt Lê.

Sau này, mỗi khi Mạt Lê nhắc tới chuyện này, Trần Tự luôn đỏ mặt, dùng miệng mình ngăn chặn con người nhỏ bé nói loạn xạ kia. Chiêu này dùng nhiều đến nỗi Trần Tự nghi ngờ dụng ý của Mạt Lê —— tiểu nha đầu này thực ra cũng muốn mình hôn cô ấy nhỉ?

Đương nhiên, đây là sau này hăng nói.

Trần Tự lúc này chỉ có một ý nghĩ —— ông trời ơi, ông để con biến thành không khí đi!

Không hề nghi ngờ, đây là nét bút hồng lớn nhất trong cuộc đời Trần Tự.

Nụ hôn đầu tiên của Trần Tự dâng hiến cho trán của Mạt Lê.

Thực sự cảm thấy vui mừng.

4. Chương 4: Được Rồi, Đường Cong Cứu Quốc

Đối với chuyện không thể diễn vở kịch “Kẹp hạt dẻ”, Mạt Lê rất để ý.

Kỳ thật, cô chưa từng xem qua vở ba-lê. Nguyên do để ý là vì hồi trung học cô đã từng đọc truyện tranh về nó.

Bởi vì đã rất lâu nên Mạt Lê quên mất tên của bộ truyện tranh đó, cô chỉ nhớ nữ chính trong đó cũng là một người khá thấp, chỉ có một mét bốn chín, rất thích ba-lê, là Clara trong “Kẹp hạt dẻ”.

Mạt Lê có thiện cảm với đề tài ba-lê trong cuốn truyện, có lẽ là vì cuốn truyện tranh đầu tiên của cô là bộ truyện tranh “Đôi giày ruy băng” khiến cô cảm động.

Vì thế cho dù bộ truyện tranh này không hay, Mạt Lê vẫn nhớ rõ nữ chính góc nghếch trong đó.

Nữ nhân vật ấy không thông minh bằng Mạt Lê nhưng lại thấp giống Mạt Lê.

Diễn xuất hủy bỏ, Mạt Lê quen bạn rợn tập kịch cảm thấy cuộc sống rộng tuếch.

Vì thế cô càng thường xuyên phơi chăn.

Gần như mỗi ngày đều phơi, so với đăng chương truyện mới còn cần mẫn hơn.

Vì sao Mạt Lê thích phơi chăn như vậy?

Nguyên nhân rất đơn giản, cô thích mùi hương của mặt trời.

Remedios chẳng qua là nhất thời nói đùa với Trần Tự, không có chút quan hệ đến việc cô thích phơi chăn.

Mà Trần Tự đáng thương vẫn không hay biết gì, anh nhần nhịn ham muốn chơi game mà chống mắt đọc “Trăm năm cô đơn”.

Thật là người nói vô tâm, người nghe cố ý.

Thế nhưng Mạt Lê thật sự rất thích quyển sách “Trăm năm cô đơn”. Cô khâm phục trí tưởng tượng bay bổng như vậy, yêu thích văn phong mơ mộng nhưng không sai sự thật thế này.

Cho dù tên nhân vật trong truyện vừa dài vừa khó nhớ thế nào đi chăng nữa.

Thích chính là thích. Không cần lý do.

Mà Trần Tự bị Nhiễm Tân khiến cho sút đầu mẻ trán đã đưa ra một quyết định lớn lao —— dùng đường cong cứu quốc, xuống tay với nữ sinh trong phòng ký túc xá của Mạt Lê!

Thực ra phương pháp này là do một nữ sinh tên là Khuru Nghênh Nghênh nói ra.

Khuru Nghênh Nghênh cũng là một nữ sinh khá dũng mãnh.

Cô và Trần Tự là bạn quen nhau trên mạng đã được năm năm, quen biết nhau vào thời kỳ phòng chat trên mạng rất phổ biến. Đúng lúc hai người thi vào cùng học viện cùng trường đại học.

Duyên phận thật đúng là một thứ kỳ diệu.

Trần Tự thích Mạt Lê, Khuru Nghênh Nghênh là người đầu tiên biết được. Hơn nữa cô rất thích làm quân sư quạu mo cho Trần Tự, giúp anh nghĩ ra một số phương pháp lung tung để làm vui lòng Mạt Lê.

Hồi trung học, bởi vì Trần Tự chưa theo đuổi được Mạt Lê, Khuru Nghênh Nghênh rất khinh thường anh.

Tới đại học, cảm nhận được sự bất đắc dĩ và bất lực của Trần Tự, Khuru Nghênh Nghênh vô cùng khâm phục Mạt Lê.

Dùng lời của cô mà nói, chính là ——

Mạt Lê là một ngự tỷ mang khuôn mặt loli. Ở trước mặt cô ấy, Khuru Nghênh Nghênh tỏ nhiều lắm chỉ là loli mang khuôn mặt ngự tỷ!

Thỉnh thoảng Trần Tự theo đuổi Mạt Lê đến phiên muộn, anh sẽ chạy đi tìm Khuru Nghênh Nghênh kể khổ.

Kể lể xong rồi, cuối cùng Trần Tự luôn thâm trầm nhìn Khuru Nghênh Nghênh nói: “Khuru Nghênh Nghênh, hai chúng ta ở bên nhau đi.”

Khuru Nghênh Nghênh trợn mắt: “Cậu coi như xong, cậu cũng không phải không biết chị hai đây thích ông chú.”

Trần Tự đau khổ không gì sánh bằng: “Vì sao vì sao?! Chẳng lẽ tớ không đủ đẹp trai sao?”

Khuru Nghênh Nghênh vung tay: “Cút! Đẹp trai dùng cái rắm! Cuối cùng không phải bị ăn sạch luôn à!”

Đối với chuyện này Trần Tự rất rối rắm.

Bạn nói đi đẹp trai như tôi bao nhiêu năm mới có một người hả?! Các nữ sinh đều coi tôi là báu vật hận không thể mỗi ngày đều chạy theo phía sau tôi, các bạn nói xem Mạt Lê và Khuru Nghênh Nghênh sao không thích tôi chứ?!

Không có thiên lý mà!

Đường cong cứu quốc của Trần Tự là con đường rất gian khổ.

Đừng nói đến lựa chọn đồ hối lộ, chỉ là điều tra bạn cùng phòng của Mạt Lê là ai cũng khiến anh tốn rất nhiều tâm sức.

“Cậu nói xem bác gái trông coi tòa nhà kia có phải khiêu thẩm mỹ vượt mức quy định không?” Trần Tự buồn bực cào tóc nói với Khuru Nghênh Nghênh: “Tại sao sắc đẹp của tớ không có một chút lực sát thương đối với bà ấy chứ?!”

Khuru Nghênh Nghênh trợn tròn mắt: “Thế nào? Còn chưa hỏi được tên bọn họ ư?”

“Đúng vậy...cái miệng của bà ấy như là vòi nước siết chặt, chẳng nói nửa câu với tớ.”

Khuru Nghênh Nghênh vỗ tay đôm đốp, vui ơi là vui: “Dùng sĩ chân chính có gan đối mặt với cuộc sống thê lương, nhìn thẳng vào máu tươi đầm đìa ~ cậu nên bị thương đi ha ha ha ~”

Trần Tự mệt mỏi: “Cứ thế mãi, dũng sĩ tớ đây sẽ biến thành liệt sĩ...”

Khuru Nghênh Nghênh khinh thường: “Cậu đi ra ngoài đừng nói quen biết tớ, tớ không nhận nổi đâu.”

“.....”

Sau đó Khuru Nghênh Nghênh thật không thể nhìn được bộ dáng thất bại của Trần Tự, cô quyết định tự mình ra tay.

Khuru Nghênh Nghênh quả thật là người lợi hại, không chỉ dọc đường hỏi được phòng ngủ của Mạt Lê, còn làm thân với bạn cùng phòng của Mạt Lê.

“Đáng tiếc hôm đó Mạt Lê đi ra ngoài.” Khuru Nghênh Nghênh nói, “Tớ rất hy vọng có thể cùng cô ấy phát triển tình cảm lên một bậc đó ~!”

Nghe cô nói thế, Trần Tự âm thầm thở phào một hơi.

Cũng may hai người không gặp mặt, nếu gặp thì làm sao đây?! Nếu gặp nhau thì trái đất này còn chuyển động ư?!

5. Chương 5: Tình Định, Không Có Uy Hiếp

Bị Khuru Nghênh Nghênh đả kích thật nặng Trần Tự buông tha kế hoạch này.

Quả thật, kế hoạch này rất nghèo nàn. Đoán chừng tới lúc anh đánh bại phòng ngủ của Mạt Lê, thì Nhiễm Tân đã đánh chiếm Mạt Lê.

Đối với quan điểm này của Trần Tự, Khuru Nghênh Nghênh rất khinh thường.

“Hừ.” Khuru Nghênh Nghênh nói: “Cậu coi cô ấy là ai hả?! Cô ấy là Mạt Lê đó! Cậu là tình phẩm trong đàn ông đuổi theo nhiều năm như vậy cũng không được!”

Trần Tự cũng chẳng nhẹ nhõm: “Nhưng tớ không bằng Nhiễm Tân một điểm, tớ luôn cảm thấy mình thiếu gì đó.”

Khuru Nghênh Nghênh bày ra vẻ mặt thương xót chúng sinh, vỗ lưng Trần Tự: “Cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn phải cố gắng!”

Kế hoạch mắc cạn, cuối cùng một lần gió thu thổi qua rơi rụng chiếc lá cuối cùng trên cây.

Nhánh cây trơ trọi báo với mọi người rằng —— mùa đông đến rồi.

Trần Tự nhìn bầu trời cao xa, thở dài ——

Lại sắp qua một năm...

Sắp đến đầu năm thứ ba Trần Tự theo đuổi Mạt Lê thì đã tới sinh nhật của Nhiễm Tân.

Bạn học của Nhiễm Tân tổ chức tiệc sinh nhật cho anh ta rất lớn, kêu gọi cả trăm người tới.

Điều khiến Trần Tự cảm thấy rất kỳ lạ là, anh lại được Nhiễm Tân mời đến dự.

Đối với chuyện này, Mạt Lê giải thích: “Cậu xem bọn tôi luyện tập nhiều lần như vậy, người ta đương nhiên cảm thấy cậu quen thân thôi ~”

Trần Tự không còn gì để nói.

Sinh nhật của sinh viên chỉ là mấy hạng mục dưới đây ——

Ăn cơm, uống rượu, hát karaoke.

Trần Tự vốn muốn xem Nhiệm Tân mất mặt sau khi bị quá chén đến mới đồng ý đến ăn cơm, ai ngờ tửu lượng của anh ta tốt vậy!

Uống xong bàn này tới bàn khác, Nhiệm Tân vẫn đi đứng khá vững vàng, chẳng có chút dấu hiệu say rượu.

Trần Tự rất thất vọng, anh quay đầu nhìn về phía Mạt Lê ở bàn bên kia, phát hiện cô đang mỉm cười vui vẻ, ánh mắt không rời Nhiệm Tân như con bướm ở giữa mọi người.

Trong đáy lòng dâng lên chua xót, Trần Tự gọi người phục vụ mang rượu Ngũ Lương Dịch* lên.

(*) một loại rượu trắng được chưng cất từ năm loại ngũ cốc, trong đó có nếp và bo bo.

Người phục vụ vừa đặt chai rượu lên bàn thì Trần Tự đã chớp lấy ngay, rót hai ly lớn, cho đến khi Nhiệm Tân đến trước mặt.

Trần Tự không nói thừa, đưa ly rượu cho anh ta rồi nói hai chữ: “Cạn ly!”

Nhiệm Tân hơi ngơ ngác, quay đầu trông thấy chai rượu Ngũ Lương Dịch trên bàn, anh ta hiểu ra.

Nhận ly rượu, anh ta ngửa đầu uống hết không chừa tí nào.

Mọi người hoan hô: “Giỏi!”

Trần Tự căn răng uống cạn ly này, rồi cầm chai rượu rót nữa.

Hai người anh tới tôi đi, vậy mà uống hết chai rượu Ngũ Lương Dịch.

Tức giận dưới đáy lòng tiêu tan một ít, tác dụng của rượu từ từ tới.

Trần Tự lão đảo trở về chỗ ngồi, anh nhìn Mạt Lê nhìn thành cô có tận hai cái đầu.

Anh lấy di động gửi tin nhắn cho Khưu Nghênh Nghênh nói về việc này, ấn hồi lâu chẳng ấn ra được hai chữ.

Mạt Lê nhìn thấy khuôn mặt Nhiệm Tân đã đỏ bừng, cuối cùng sức chú ý của cô dừng trên người Trần Tự đang cố gắng soạn tin nhắn, cô nhíu mày.

Ăn xong bữa cơm này thì đại sảnh của khách sạn đã trở thành một đồng hồ ồn.

Các nam sinh uống nhiều đều ồn ào muốn đi hát karaoke.

Trần Tự cảm thấy đầu mình choáng váng, nhưng trông thấy Mạt Lê đứng lên có ý cùng đi thì anh chống người đứng lên, nhờ một anh chàng còn khá tỉnh táo đỡ qua chỗ KTV.

Ngồi phịch xuống sofa, Trần Tự dùng khóe mắt liếc qua Nhiệm Tân. Tình trạng của anh ta cũng chẳng tốt bao nhiêu, đi đứng cũng lão đảo.

Nhiệm Tân đặt một ghế lô lớn, một đám người phần phật ngồi xuống, nhét đầy ghế lô.

Người phục vụ vừa đưa mic qua thì Nhiệm Tân xoay về phía Mạt Lê: “Mạt Lê, em hát một bài cho tôi nghe được không?”

Trong tiếng sục sục của mọi người Mạt Lê đỏ mặt: “Hát bài gì?”

Nhiệm Tân cười nói: “Thì bài ‘Ấm áp’ của Lương Tịnh Như đi.”

Tên bài hát vừa nói ra khỏi miệng Nhiệm Tân, Trần Tự liền nhẹ nhõm.

Nhiệm Tân này chẳng có sức ụ hiếp, anh ta hoàn toàn không hiểu Mạt Lê.

Mạt Lê không giống như cô gái trong bài hát của Lương Tịnh Như cứ chờ đợi tình yêu đến, so với Lương Tịnh Như, cô càng thích hợp hát ca khúc của Kim Hải Tâm.

Kim Hải Tâm, cô gái đã hát câu “Nếu em có thể yêu thì em cũng có thể quên”.

Cô gái có giọng hát độc đáo.

Một khắc đó, Trần Tự đột nhiên cảm thấy buồn cười, mình vậy mà còn ăn đấm chạy qua uống rượu cùng anh ta, thật là không hiểu chân lý biết người biết ta bách chiến bách thắng.

Nghĩ thế, Trần Tự muốn xóa tin nhắn soạn mãi không được định gửi cho Khuê Nghênh Nghênh.

Cái này không cần thiết nữa.

KTV là một việc rất dễ làm high bầu không khí.

Chỉ chốc lát sau mọi người vốn còn ngồi rụt rè bắt đầu trở thành bá chủ mic, ra sức giành mic.

Không ai chú ý tới không thấy Nhiễm Tân và Mạt Lê đâu.

Nằm trên sofa hồi lâu, Trần Tự cảm thấy mình hình như thanh tỉnh lại. Anh đứng lên co giãn gân cốt, rồi đi về phía cửa chính của ghế lô.

Anh muốn đến toilet rửa mặt cho tỉnh táo.

Khi đi qua hành lang sắp tới toilet, Trần Tự nghe được một âm thanh quen thuộc.

Anh đứng lại.

Mà ở cửa toilet, Nhiễm Tân nói với Mạt Lê: “Mạt Lê, tôi thích em.”

6. Chương 6: Ràng Buộc, Trọn Đời Trọn Kiếp

Đại học W vào tháng 11, lá phong nhuộm đỏ cả sân trường giống như lửa đốt.

Nằm trên bãi cỏ vàng, ngắm bầu trời xanh thẳm, Trần Tự thở dài một hơi, anh quay đầu nhìn qua Khuê Nghênh Nghênh ngồi bên cạnh đang đọc sách, hỏi: “Cậu nói xem tối hôm đó Mạt Lê nói thế nào với Nhiễm Tân?”

Khuê Nghênh Nghênh nhìn sách không chớp mắt, lật qua một trang giấy: “Tớ không ở đó, làm sao biết được?”

Trần Tự bình tĩnh nhìn cô hai giây, thu hồi tầm mắt rồi nhìn trời.

Một áng mây hờ hững như khói như sương thông thả bay trên trời, giống y như vẻ u sầu của Trần Tự, thoát nhìn không thấy nhưng không thể tan biến, mà ghen ngào trong lòng.

Tâm tư bay về buổi tối tệ hại kia.

Tại hành lang gần toilet, Nhiễm Tân nói với Mạt Lê: “Mạt Lê, tôi thích em.”

Sau đó, âm thanh của Mạt Lê vang lên, trầm thấp khẽ khàng như cơn mưa phùn không ngớt vào mùa xuân tại trấn nhỏ ở Giang Nam, rơi trên ngôi nhà xanh rêu, hòa vào bùn đất trong vách tường.

Trần Tự không nghe rõ cô nói gì, chỉ khi Mạt Lê im lặng, anh nghe được tiếng của Nhiễm Tân: “Thế...em thích Trần Tự ư?”

Dè dặt như vậy, giống như sợ Mạt Lê không vui.

Trần Tự dựng lỗ tai lên nghe, bước chân nhẹ nhàng đi về phía hai người kia.

Vừa đến chỗ rẽ, bờ vai Trần Tự bị người ta vỗ mạnh một cái: “Trần Tự! Bên trong còn chờ cậu hát đó! Ngồi xỏm ở đây làm gì hả!”

Trần Tự thầm kêu một tiếng hồng bét, Mạt Lê và Nhiễm Tân từ trong chỗ rẽ hành lang đi ra.

Trần Tự chân tay cứng ngắc đứng tại chỗ, không biết làm sao.

Mà Mạt Lê thì ngẩng đầu liếc anh một cái, im lặng không lên tiếng từ bên cạnh anh rảo bước đi qua. Trong hành lang im lìm, cô lại mang theo một trận gió lạnh.

Sau đó sinh nhật của Nhiễm Tân cứ thế kết thúc.

Khi ở bên Mạt Lê, Trần Tự có hỏi qua chuyện này.

Mạt Lê không trả lời, dựa vào ghế ở tiệm trà sữa, lắc lư đôi chân nhỏ bé với không tới dưới đất, tự mình ăn sữa hấp trong chén.

Nhìn thấy Mạt Lê không nói gì, trong lòng Trần Tự hơi chột dạ.

Về sau, Trần Tự không hỏi chuyện này nữa.

Chuyện Nhiễm Tân thổ lộ với Mạt Lê hình như cứ thế bỏ mặc.

Gió Bắc thổi ào ào, tháng 12 tới rồi.

Dưới sự chỉ đạo của Khuư Nghênh Nghênh, Trần Tự bắt đầu lập kế hoạch lễ Giáng Sinh nên trải qua lãng mạn thế nào.

Đầu tiên là ăn bữa tối thấp nển, sau đó là xem phim, còn tặng hoa tặng quà Giáng Sinh.

Kế hoạch không chệch vào đâu được, mỹ mãn đến mức khiến Trần Tự vừa nghĩ tới là nhịn không được mà cong khóe miệng.

Cười đến ngọt ngào như vậy, khiến cho Khuư Nghênh Nghênh đang ở bên cạnh đọc quyển sách ở bên ngoài bao bì “Hồ Walden*” nhưng bên trong lại là “Rùa chín đuôi**” ghen tị, một quyển sách bay thẳng qua: “Cười cười cười cái P (mông) đó, không cho phép cậu ngày đó xảy ra sơ xuất gì.”

*Hồ Walden được đánh giá là một quyển sách trí tuệ mang lại sự yên tĩnh cho tâm hồn người đọc. Tác phẩm viết về chủ nghĩa tự do cá nhân, những trải nghiệm xã hội, những cuộc chu du của ý thức con người, mang văn phong trào phúng và đề cao tính tự lập tự cường của con người.

**Rùa chín đuôi: tiểu thuyết khiêu dâm nổi tiếng cuối thời nhà Thanh.

Tục ngữ nói, tốt không linh xấu lại linh. Hôm lễ Giáng Sinh, Trần Tự sơ xuất nhiều lần.

Khi ăn bữa tối thấp nển, làm đổ ly rượu không nói, lúc tính tiền lại phát hiện bỏ quên ví tiền trên xe taxi. May mà Mạt Lê mang theo nhiều tiền.

Tiếp theo là xem phim.

Vào rạp chiếu phim liền trông thấy một biển người. Trần Tự nắm tay Mạt Lê chạy đông chạy tây, khi tìm được chỗ ngồi thì hai người đều thở hồng hộc mồ hôi đầm đìa.

Mà bó hoa hồng Trần Tự cầm giúp cho Mạt Lê đã bị dòng người dồn ép đến xơ xác không còn chút sức sống.

Bộ phim này, anh chẳng xem tí nào. Trong bóng đêm anh dè dặt quan sát vẻ mặt của Mạt Lê, sợ cô không vui.

Nhưng Mạt Lê thản nhiên xem cả bộ phim, chậm chậm ăn bỏng ngô uống trà sữa.

Đi ra khỏi rạp chiếu phim thì đã hơn mười giờ.

Lúc đi ngang qua thùng rác, Trần Tự gơ tay định ném bó hoa vào trong.

Mạt Lê ngăn cản anh.

Cô giành lấy bó hoa vào trong lòng, nhú mồm: “Ném gì chứ?”

Trần Tự vội vàng giải thích: “Bó hoa đã thế này...ngày mai tôi mua bó khác tặng lại cậu...” Nói xong anh định lấy về.

Mạt Lê nhanh nhẹn thoát khỏi tay Trần Tự, bước nhanh về phía trước: “Vậy thì không giống rồi.”

Vậy thì không giống rồi.

Tảng đá lớn trong lòng Trần Tự đột nhiên buông xuống, anh chạy lên theo: “Mạt Lê Mạt Lê chờ tôi.”

Mạt Lê vừa đi vừa cười, bước chân dần nhẹ nhàng hơn.

Vui vẻ như vậy, tựa như đập trên áng mây.

Từ xe taxi bước xuống, Mạt Lê và Trần Tự sóng vai nhau đi dưới bóng cây trong sân trường.

Con đường thẳng tắp, hai bên là cây tuyết tùng cao cao.

Yên tĩnh không tiếng động.

Hai người không nói chuyện, chỉ lẳng lặng đi đường.

Đột nhiên Mạt Lê loạng choạng một chút, Trần Tự vội vàng đỡ lấy cô.

Anh cúi đầu nhìn, thì ra dây giày của Mạt Lê lỏng lẻo.

Mạt Lê vừa muốn khom lưng cột dây giày thì bị Trần Tự ngăn cản.

Anh nói: “Cậu cầm đồ đi. Tôi làm cho.”

Tôi làm cho...

Nói xong, Trần Tự ngồi xổm xuống cầm lấy dây giày.

Quấn một vòng, lại quấn thêm một vòng nữa, lồng vào nhau, rồi kéo chặt.

Dưới ngọn đèn đường vàng nhạt, cái bóng của hai người được kéo rất dài, hòa quyện vào nhau.

Dường như muốn bọn họ trọn đời trọn kiếp không thể phân ly.

Trọn đời, trọn kiếp.

7. Chương 7: Thi Cử, Đổi Vé Về Nhà

Lễ Giáng Sinh đi qua, thi cử tới rồi.

Trần Tự chỉ mãi lo chạy về phía Mạt Lê mà bỏ bê nhiều khóa học.

Vì thế, cuộc sống của anh bắt đầu bận rộn.

Lớp chuyên ngành khá ổn, máy tính vốn là điểm mạnh của Trần Tự. Môn học khiến anh đau đầu là toán cao cấp, đại số tuyến tính và tu dưỡng đạo đức tư tưởng.

[cảm ơn chị GR đã dịch giúp tên môn học]

Trong thư viện, Mạt Lê nói khẽ với Trần Tự đang lật sách giáo khoa soạn soạn: “Cậu im lặng một chút đi!”

Trần Tự lập tức lật chậm lại, nhưng chưa đầy hai phút, quyển sách lại vang lên tiếng soạn soạn.

Mạt Lê nhìn anh bất đắc dĩ lắc đầu: “Bình thường không phải cậu đều ở chung với tôi trong thư viện sao? Tôi còn nhớ lúc ấy cậu có mang theo sách mà...”

Trần Tự vùi đầu thấp xuống: “Lúc ấy chỉ lo nhìn cậu, ai có thời gian đọc sách chứ...”

Mạt Lê nhướn mày: “Cậu nói cái gì?”

Trần Tự nói lấy lệ: “Không có gì không có gì, cậu mau đọc sách đi!”

Vội vội vàng vàng một hồi, kỳ thi tới rồi.

Mạt Lê đã tính trước mọi việc, còn Trần Tự thì thấp thỏm bất an.

Ra khỏi trường thi, Mạt Lê liền nhận được điện thoại của Trần Tự: “Mạt Lê Mạt Lê! Lần này thi dễ quá!!”

Mạt Lê mỉm cười: “Mới là trận đầu thôi, cậu đừng vui mừng quá sớm.”

Hiệu suất thi ở đại học W rất cao, một tuần, tất cả môn học đều thi xong.

Trần Tự xử lý xong vấn đề thi cử, anh mới phát hiện một vấn đề nghiêm trọng ——

Về nhà!!

“Mạt Lê, cậu và tôi cùng ngồi máy bay về nhé, tôi sẽ giúp cậu đặt vé máy bay.”

“Không cần, tôi đã mua vé xe lửa rồi.”

“Trước đó sao cậu không nói với tôi cậu muốn ngồi xe lửa trở về chứ?!”

“Tôi có nói mà, khi đó cậu đang xem tu dưỡng đạo đức tư tưởng...”

“Ặc...”

“?”

“Tôi mời cậu ngồi máy bay trở về, được không?”

“Không được.”

“...Được rồi, tôi đi mua vé xe lửa...”

Đến chỗ bán vé hỏa, phát hiện vé nằm vé ngồi đều bán hết sạch, chỉ còn vé đứng.

Đứng hơn hai mươi mấy tiếng...

Nghĩ một chút Trần Tự nhịn không được mà run lên.

Vẫn là Khuê Nghênh Nghênh có cách. Cô cầm vé máy bay của Trần Tự đổi lấy vé xe lửa.

Nhìn thấy con số trên tấm vé, Trần Tự nổi giận: “Sao lại là toa xe số 20?! Cách Mạt Lê xa như vậy, tớ còn ngồi xe lửa làm gì hả!”

Khuê Nghênh Nghênh vung tay: “F*ck! Cậu không biết đổi vé với người khác à!”

Sau đó, kỳ nghỉ đông bắt đầu.

Lần đầu tiên ngồi xe lửa trong đời, Trần Tự cảm thấy rất lạ lẫm, đi theo phía sau Mạt Lê anh không ngừng hỏi đông hỏi tây.

Sau khi kiên nhẫn trả lời Mạt Lê luôn không quên nhắc nhở anh một câu: “Coi chừng túi của cậu.”

Nhưng ngàn dặm vạn dò, Trần Tự vẫn bị móc túi.

Nhìn anh, Mạt Lê đỏ khốc đỏ cười: “Đại thiếu gia, anh theo sát một chút đi, đừng để mất cả con người luôn...”

Trần Tự vô cùng ngượng ngùng, anh cúi đầu, giống như con nít làm sai chuyện.

Chuyến này về nhà, Trần Tự vẫn rất vui vẻ.

Chỉ cần ở bên cạnh Mạt Lê, anh sẽ luôn vui vẻ.

Vui vẻ hơn hai mươi mấy tiếng, xe lửa chậm chậm chạy vào thành phố M.

Trần Tự và Mạt Lê vừa nói vừa cười đi ra nhà ga, một người đàn ông đi lên đón: “Cậu chủ.”

Một biểu cảm nhỏ không được tự nhiên của Mạt Lê rơi vào trong mắt Trần Tự. Anh đột nhiên nắm tay cô, nhìn về người đi tới: “Ngô quân gia.”

Ngô quân gia cung kính cúi người: “Phu nhân đang ở bên ngoài chờ cậu chủ.”

Mạt Lê giãy khỏi tay Trần Tự, nhưng bị anh giữ chặt.

Trần Tự nhìn cô với hai mắt sáng loáng: “Cậu cùng tôi đi gặp mẹ tôi nhé...”

Mẹ Trần Tự là một người phụ nữ ung dung tao nhã. Khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng, bà khoác áo ngoài cộc tay lông chồn, ngồi bên trong xe có rèm che nhìn bên ngoài.

“Mẹ.” Trần Tự kéo Mạt Lê đến trước mặt bà: “Đây là Mạt Lê, là Mạt Lê con thường nhắc với mẹ đó.”

Đã tới bước này, Mạt Lê biết mình không còn đường lui, cô đứng mực khom người chào mẹ Trần Tự: “Cháu chào bác gái.”

Mẹ Trần Tự rất hòa nhã cười với Mạt Lê: “Cháu là Mạt Lê à, tối nay cùng bác ăn cơm, được không?”

Mạt Lê cười rất ngọt ngào: “Cảm ơn ý tốt của bác. Nhưng mẹ cháu còn đang ở nhà chờ cháu trở về ạ...”

Mẹ Trần Tự gật đầu, tỏ ý với cô: “Vậy cháu lên xe đi, bác và Trần Tự cùng đưa cháu về.”

Mạt Lê không từ chối, cô mở cửa xe, thoải mái ngồi vào trong.

Trần Tự ở một bên nhìn thấy hai người, anh cười đến đau mắt.

Xe có rèm che vững vàng đậu dưới lầu nhà Mạt Lê.

Cầm hành lý, Mạt Lê khách khí nói với mẹ Trần Tự: “Cảm ơn bác.”

Mẹ Trần Tự vẫn hòa nhã: “Cháu đừng quá khách sáo.”

Chiếc xe chạy ra khỏi tiểu khu của nhà Mạt Lê.

Trần Tự ngồi ở ghế phó lái vội vàng quay đầu hỏi: “Mẹ mẹ, mẹ thấy Mạt Lê thế nào?”

Mẹ Trần Tự gật đầu: “Là một đứa trẻ khôn khéo.”

Là một đứa trẻ khôn khéo...

Trần Tự nghĩ ngợi nhiều lần, trong lòng anh ngập tràn ngọt ngào, lại muốn tuôn trào ra ngoài.

Anh lấy di động ra, gửi tin nhắn cho Mạt Lê ——

“Mẹ tôi rất thích cậu.”

Hai phút sau điện thoại rung rung.

Trần Tự cầm lên nhìn, tin nhắn của Mạt Lê chỉ hai chữ ——

“Thần kinh.”

8. Chương 8: Pháo Hoa, Nở Rộ Đầy Trời

Kỳ nghỉ đông trôi qua bình thản cũng không quá bình thản.

Buổi sáng, Mạt Lê gọi điện cho Trần Tự, hai người cùng đi ăn bữa sáng. Ăn xong thì đi dạo phố, dạo nhà sách, dạo viện bảo tàng, dạo thư viện tỉnh, lúc ăn trưa mỗi người đều tự về nhà. Ngủ trưa dậy hai người cùng lên mạng chơi game trò chuyện trên QQ. Sau khi ăn tối thì hẹn gặp tại bãi cỏ công viên. Chừng tám giờ Trần Tự đưa Mạt Lê về nhà, lên mạng tiếp tục tán gẫu.

Mùa đông này tại thành phố M rất lạnh, nhưng Trần Tự lại rất ấm áp.

Nếu như Mạt Lê không gọi anh đi xỏ lỗ tai, thì Trần Tự sẽ cảm thấy mùa đông này càng ấm áp hơn.

Nhìn thấy bông tai lấp lóe trong tay nhân viên cửa hàng, Trần Tự hít một hơi lạnh. Anh nhìn Mạt Lê với vẻ cầu xin: “Này, tôi có thể đừng xỏ không?”

“Không xỏ?” Mạt Lê làm bộ muốn đi, Trần Tự vội vàng giữ chặt cô.

“Được thôi, xỏ thì xỏ...” Trần Tự nhượng bộ, “Nhưng mà chỉ xỏ một bên thôi đó...”

Mạt Lê gật đầu: “Ừ ừ ừ ~!”

Lỗ tai đỏ đỏ từ trong tiệm trang sức đi ra, mặt mũi Trần Tự nhăn thành đóa hoa.

Mạt Lê nhón chân nhìn lỗ tai anh, nói: “Ai da, hình như rất nghiêm trọng nhỉ...”

Trần Tự bày ra vẻ mặt đau đớn: “Còn không phải tại cậu! Cậu phải chịu trách nhiệm với tôi!”

“Được rồi.” Mạt Lê nói ngay không nghĩ ngợi gì.

“Ặc...” Trần Tự bị vẻ sáng khoái của Mạt Lê hù dọa: “Vừa rồi hai chúng ta nói gì?”

“Cậu nói muốn tôi chịu trách nhiệm với cậu...” Mạt Lê nhìn ánh mắt long lanh của Trần Tự, “Tôi nói được.”
Tôi nói được.

Ba chữ, đánh trúng trái tim Trần Tự.

Hạnh phúc như đóa hoa súng dưới ánh trăng, từ từ nở rộ, mùi hương ngập tràn trong tim.

Từng ngày bình thần hay là không bình thần trôi qua, trong nháy mắt đã tới 30 tết.

Đêm 30, bữa cơm đoàn viên.

Ăn xong cơm tất niên, là liên hoan tết âm lịch.

Trong tivi, Triệu Bản Sơn nói tiếng Đông Bắc, chọc cười khán giả vui tươi hơn hở.

Mạt Lê vừa ăn kẹo vừa dán mắt vào tivi, vui ơi là vui.

Đột nhiên, điện thoại vang lên, là bài hát phát sóng tin tức. Mạt Lê thiết lập nhạc chuông này cho cuộc gọi của Trần Tự.

Mạt Lê cầm điện thoại, mở ra rồi lên tiếng: “A lô.”

Trần Tự trầm giọng nói: “Đoán xem tôi là ai.”

Mạt Lê phì cười một tiếng: “Đừng đùa loại trò chơi ngây thơ này... nói đi cậu gọi điện có chuyện gì?”

Trần Tự có chút không vui: “Thế nào, không có việc thì không thể gọi điện cho cậu à?”

“Hừ.” Mạt Lê nói, “Tôi cúp máy đây.”

“Hey đừng! Tôi sai rồi được chưa?”

“Coi như cậu biết điều.”

“Cậu đang làm gì thế?”

“Xem tivi.”

“Đêm mùa xuân? Tôi cũng đang xem. Triệu Bản Sơn hài hước ghê.”

“Ừm...”

Sau đó Mạt Lê cứ ngậm kẹo, câu được câu không tán gẫu với Trần Tự.

Sắp đến 11 giờ, Mạt Lê đột nhiên a một tiếng.

“Sao thế?” Trần Tự vội vàng hỏi.

Mạt Lê bĩu môi: “Không có gì, chỉ là ăn hết kẹo rồi.”

“À, ở nhà tôi có nhiều lắm, ăn không hết, có muốn tôi đưa qua cho cậu không?”

“Cậu phát thần kinh hả, đã khuya thế này.”

“Cậu chờ nhé...”

“Cậu làm gì...”

Mạt Lê còn chưa nói hết lời thì Trần Tự đã cúp máy.

Cô buồn bực nhìn chăm chăm màn hình điện thoại vài giây, sau đó khép lại.

Khi còn mười phút nữa là 12 giờ thì điện thoại Mạt Lê lại vang lên.

“A lô.”

“Mạt Lê mau xuống đi, tôi đang ở dưới lầu nhà cậu.”

“...Cậu thật sự tới đây à...”

“Bớt nói nhảm đi. Cậu mau xuống đây!”

“Ồ...”

Mạt Lê choàng áo khoác, ngay cả dép cũng không kịp đổi, cô lộp bộp chạy xuống lầu.

Ra khỏi tòa nhà, cô liền thấy Trần Tự đứng dưới đèn đường ở phía xa xa.

Tuyết trắng, ánh đèn vàng, chàng trai mặc áo khoác màu vàng nhạt.

Giống như lời thề trong ký ức của Mạt Lê, vĩnh viễn không phai màu.

Mạt Lê chạy tới trước mặt Trần Tự, cô ngẩng đầu: “Sao cậu lại tới đây?”

Trần Tự nhoẻn miệng cười, từ sau lưng anh lấy ra một túi kẹo lớn: “Này, đưa qua đây cho cậu.”

Mạt Lê nhún vai, nhận kẹo, cô giấu nghía trên tay, im lặng.

Trần Tự cắn môi dưới, giống như ảo thuật, từ phía sau lấy ra một nhánh mai vàng: “Chậu mai vàng nhà tôi nở rất tốt... Cho nên tôi bẻ một nhánh đem qua tặng cậu...”

Lần này Mạt Lê rất bất ngờ. Khi nhận nhánh mai vàng, cô vẫn cười toe toét.

“Cám ơn.”

Mạt Lê khẽ nói với Trần Tự.

Trần Tự lại hơi lúng túng: “A...không có gì...”

Khi hai người đứng đó có chút xấu hổ thì pháo hoa bay lên trời, bùng nổ một đóa hoa rực rỡ.

Tiếp đó, tiếng pháo vang lên, pháo hoa nối tiếp nhau nổ tung trên không trung.

Đèn hoa rực rỡ đêm không ngủ.

“Đẹp quá!” Mạt Lê ngẩng đầu nhìn trời, cảm thán.

Trần Tự chỉ lặng lẽ nhìn ánh lửa chiếu rọi Mạt Lê.

“Cậu...” Mạt Lê quay đầu vừa định nói gì đó với Trần Tự, nhưng không ngờ cô rơi vào trong ánh mắt tràn đầy dịu dàng của anh.

Trần Tự nhìn Mạt Lê. Mạt Lê nhìn Trần Tự.

Bầu không khí nhất thời trở nên tế nhị.

Trần Tự khom người, khuôn mặt từ từ đến gần Mạt Lê.

Mạt Lê đột nhiên khần trương, hô hấp bất giác khó khăn.

Chớp chớp mắt, đôi môi nhẹ nhàng chạm vào, chạm vào lần nữa.

Thở hổn hển, khuôn mặt hai người đều đỏ ửng.

Mạt Lê hé miệng định nói gì thì đã bị Trần Tự đột ngột ôm vào trong lòng.

“Lạch cạch ——”

Túi kẹo và mai vàng đều rớt trên tuyết.
Dưới đèn đường, pháo hoa đầy trời rực rỡ, chàng trai và cô gái, nhẹ nhàng hôn nhau.
Im lặng như vậy, quả thực ngưng tụ thành bức tranh tĩnh trong tuyết.
Thứ gì đó như bông liễu trắng tinh từ bầu trời bay lả tả xuống đất...
Tuyết rơi...

9. Chương 9: Khai Giảng, Nhiều Việc Hơn

Khai giảng.
Mạt Lê vẫn không phối hợp, không chịu ngồi máy bay. Trần Tự đành chịu, chỉ có thể tiếp tục ngồi xe lửa.
Mẹ Trần Tự tâm trí cởi mở, đối với chuyện này, bà chỉ nói một câu ——
“Ừ, nuông chiều con nhiều năm như vậy, cũng nên thử nghiệm cuộc sống một chút.”
Ngồi xe lửa. Lại giầy vò hơn hai mươi mấy tiếng.
Trần Tự đã có kinh nghiệm, lần này biểu hiện rất tốt, lúc xuống xe anh còn giành kéo hành lý giúp Mạt Lê.
Trở về trường học, báo cáo, thu dọn phòng ngủ, sau đó huấn luyện quân sự.
Bởi vì là đầu mùa xuân, thời tiết nóng lạnh bất thường, trường chọn lúc này huấn luyện quân sự, thật là có tính người.
Trong gió xuân se lạnh, sinh viên không tính là năm nhất mới toanh, cùng nhau hô khẩu hiệu nhịp nhàng, đi đều bước, ngay ngắn.
Thời gian thấm thoát, tháng một lập tức trôi qua.
Nhưng trong tháng này, Trần Tự rất thất vọng.
Khuru Nghênh Nghênh khó hiểu: “Cậu và cô ấy đã kiss, cậu còn phiền muộn gì nữa? Hai người chưa tỏ rõ danh phận người yêu sao?”
Trần Tự nhìn bầu trời xa vời, tiếp tục đau thương: “Nhưng tớ và cô ấy chưa nói rõ...”
Bàn tay Khuru Nghênh Nghênh vung qua đây: “Đồ ngốc! Cậu cậu cậu! Cậu tức chết tớ!”
Hôm sau, Trần Tự và Mạt Lê ăn cơm bên ngoài.
Mạt Lê: “Gần đây có phải cậu không hài lòng về tôi không?”
Trần Tự: “Hả?”
Mạt Lê: “Con người cậu sao lại như tuyệt vọng hả?”
Trần Tự: “...Rốt cuộc cậu nói gì thế...”
Mạt Lê: “...Cậu coi như tôi chưa nói đi...”
Trần Tự: “.....”
Lúc ăn tới một nửa thì Khuru Nghênh Nghênh cùng một nữ sinh tay trong tay đi vào tiệm.
Trong lòng Trần Tự hồi hộp, còn chưa kịp nháy mắt với Khuru Nghênh Nghênh bảo cô dừng qua đây thì cô đã sải bước dài đi tới bàn của hai người bọn họ: “A! Trần Tự!”
Cái thìa trong tay Trần Tự tách một tiếng rớt vào bát canh...

Xong rồi, Mạt Lê có thể hiểu lầm Khuê Nghênh Nghênh là gì của mình không...

Trần Tự đang lo lắng, Khuê Nghênh Nghênh quay đầu về phía Mạt Lê, cười thật tươi: “Mạt Lê!”

Mạt Lê mỉm cười: “Thật khéo Nghênh Nghênh, cậu cũng tới đây ăn cơm sao?”

Trần Tự há hốc mồm: “Hả? Hai người biết nhau?”

Khuê Nghênh Nghênh và Mạt Lê cùng cười gian: “Hi hi hi, cậu cho là thế nào?”

Sau đó Trần Tự truy hỏi Khuê Nghênh Nghênh tới cùng, anh mới biết được cô và Mạt Lê từ nửa học kỳ đầu của năm nhất đã cấu kết với nhau...

Nghĩ đến lúc mình than phiền với Khuê Nghênh Nghênh, Trần Tự đổ mồ hôi...

Trên thế giới này, sinh vật khủng bố nhất quả nhiên là phụ nữ mà...

Không có sự uy hiếp của Nhiễm Tân, cũng không có sự uy hiếp của các cô gái khác muốn dòm ngó Trần Tự, Trần Tự và Mạt Lê hai người nắm tay nhau, ngọt ngọt ngào ngào yêu đương.

Vào một hôm của học kỳ sau, Trần Tự nhận được một cú điện thoại của mẹ.

Trong điện thoại, mẹ Trần Tự đề ra một kế hoạch về chỗ học viện của Trần Tự.

Kế hoạch này rất đơn giản — năm hai năm ba học tại đại học M ở Mỹ, năm tư trở về đại học W học tiếp.

Trong điện thoại, Trần Tự hoàn toàn từ chối đề nghị của mẹ.

Mẹ Trần Tự thở dài một hơi, nói: “Con hãy suy nghĩ đi, mẹ đã nói một tiếng với viện trưởng của học viện con, bảo ông ấy giữ lại một phần du học cho con.”

Trần Tự không thể thay đổi ý của mẹ, anh cũng lười nói nhiều lời với bà, liền cúp máy tìm Mạt Lê đi ăn cơm.

Vốn tưởng rằng mẹ sẽ bỏ qua chuyện kia, ai ngờ bà lại kiên nhẫn như thế, gọi điện thoại cho anh hết lần này tới lần khác, chẳng phiền hà mà dạy bảo anh cơ hội xuất ngoại lần này là hiếm có cỡ nào.

Ban đầu Trần Tự còn nhần nại nói với mẹ anh không muốn đi, tới cuối cùng anh dứt khoát không nhận điện thoại của bà nữa.

Sau đó, chưa đến hai ngày, Mạt Lê đã biết chuyện này.

Mạt Lê không nhìn bát cơm mà nhìn Trần Tự, nói: “Vì sao anh không ra nước ngoài? Cơ hội tốt như vậy.”

Trần Tự vừa nghe xong liền không vui: “Mẹ anh gọi điện cho em ư?”

“Ừm.”

“Em đừng để ý bà ấy. Sau khi thi đại học bà ấy cứ muốn anh ra nước ngoài học lớp dự bị, anh không đồng ý mà thôi.”

“.....”

“Anh không muốn đi, em đừng giúp mẹ anh khuyên anh. Anh đã quyết tâm rồi.”

“Bao nhiêu người muốn đi chẳng đi được, anh đừng bướng bỉnh quá...”

Trần Tự đập bàn, cơn giận nhen mấy ngày qua lập tức bùng nổ: “Em có ý gì hả, chỉ mong anh cút đi thật xa phải không?!”

Mạt Lê ngỡ ngàng, cô chưa từng thấy Trần Tự nóng giận: “Anh...anh làm sao thế hả...”

“Thực ra em có ý với Nhiễm Tân kia nên muốn chia tay với anh phải không?!”

Nghe Trần Tự nói vậy, Mạt Lê cũng nổi giận, cô ném thìa trên bàn: “Chuyện này liên quan gì đến Nhiễm Tân?! Anh có ăn thuốc súng cũng đừng bắn ra lung tung?!”

“Anh không ra nước ngoài thì liên quan gì đến em? Ai cần em lo nhiều như vậy!”

“Được được được em mặc kệ, anh thích làm thế nào thì làm thế đó đi!”

Mạt Lê đứng dậy, cầm ba lô bỏ đi.

Năm phút sau, nhìn thấy vị trí đối diện trống rỗng, Trần Tự đột nhiên tỉnh táo từ trong buồn bực ——

Tnnd! Mình vừa mới phạm lỗi gì!!

10. Chương 10: Cảm Thán, Thanh Xuân Thật Tốt

Trần Tự ở dưới lầu ký túc xá của Mạt Lê, anh cúi đầu nhìn di động trong tay mình, nhấn tới nhấn lui.

Số điện thoại của Mạt Lê đã hiện trên màn hình di động, nhưng Trần Tự vẫn không thể hạ quyết tâm ấn xuống.

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ....

Trần Tự sốt ruột gãi đầu.

Hôm đó mình ăn phải gió gì chứ, lại đi gào thét với Mạt Lê....

Haiz.....

Nghĩ đến vẻ mặt tự cậu lo liệu của Khuê Nghênh Nghênh, Trần Tự càng sốt ruột hơn. Anh khép lại điện thoại rồi nhét vào túi quần.

Vừa mới xoay người muốn đi, điện thoại trong túi anh vang lên.

Trần Tự lấy ra nhìn, lại là Mạt Lê gọi tới, anh dè dặt rồi nhanh chóng nhận máy.

“A lô...”

“Anh ở dưới lầu đi qua đi lại lâu thế muốn làm gì hả?”

“Ặc?”

“Ngẩng đầu!”

Trần Tự đột nhiên ngẩng đầu, trông thấy Mạt Lê đang ló người ra ban công phòng ngủ ở lầu bảy nhìn anh.

Hai người cứ thế nhìn nhau từ xa.

“.....”

“.....”

“Sao anh không nói gì?”

“...Mạt Lê, em còn giận anh không?”

“Hử?”

“Thì mấy hôm trước anh gào thét với em...”

“À, em quên rồi...”

“.....”

“...Sao lại im nữa?”

“.....”

“Này??”

Trần Tự nhìn chăm chăm Mạt Lê ở lầu bảy, như là muốn nhìn thấu đáy lòng cô.

Hồi lâu sau, anh mới nói: “Mạt Lê, anh thích em.”

Mạt Lê cảm thấy hơi buồn cười: “.....Anh phát thần kinh gì đó hả.....Sao lại đột nhiên nói những lời này.....”

Anh đứng thẳng, nói tiếp: “Mạt Lê, anh thật sự thích em.”

Cô mỉm cười: “Trần Tự, em cũng thích anh.”

“Bộp” một tiếng, pháo hoa rực rỡ nổ tung trong lòng Trần Tự.

Những lời này của Mạt Lê đẹp mắt như pháo hoa, khiến Trần Tự mê hoặc.

“Mạt Lê.”

“Hửm?”

“Anh không ra nước ngoài, anh ở lại với em, được không?”

“Chuyện này không tốt đâu, mẹ anh...”

“Em đừng lo tới mẹ anh!”

“.....”

“Mạt Lê, anh ở lại với em, được không?”

“....Được....”

Nhận được câu này của cô, giờ đây anh tựa như luyện được tuyệt thế võ công, tứ chi trăm xương cốt, toàn thân khoan khoái.

“Mạt Lê, em xuống đi, chúng ta đi ăn cơm!”

“Bây giờ mới ba giờ rưỡi...”

“Xuống đi xuống đi! Chúng ta có thể đi uống trà chiều!”

“Ờ...”

Chuyện Trần Tự xuất ngoại, cứ thế bị mắc cạn.

Mặc dù mẹ Trần Tự rất hy vọng anh ra nước ngoài, nhưng bà cũng hết cách.

Ngày đó, ba người Mạt Lê, Khuê Nghênh Nghênh và Trần Tự ăn cơm cùng chỗ.

Trần Tự vốn ăn ngon lành với Mạt Lê rất không hài lòng với sự đột ngột xuất hiện của bóng đèn lớn Khuê Nghênh Nghênh, vì thế anh liên tục trừng mắt với Khuê Nghênh Nghênh.

Khuê Nghênh Nghênh bày ra bộ dạng vững chắc như núi thái sơn, cùng Mạt Lê vừa nói vừa cười, ăn rất vui vẻ.

Đột nhiên Khuê Nghênh Nghênh thốt ra một vấn đề: “Này này này, các cậu cảm thấy trong tương lai các cậu sẽ kết hôn chứ?”

“Không.”

“Có!”

Trần Tự và Mạt Lê đồng thời trả lời, chỉ là đáp án hoàn toàn khác nhau.

Khuê Nghênh Nghênh không thể nuốt xuống miếng cơm, toàn bộ đều phun ra: “Ha ha ha ha ha!”

Cười bừa bãi như vậy, khiến cho khách bên trong quán ăn nhỏ đều ném qua ánh mắt khinh thường.

Trần Tự cắn môi dưới, nhìn Mạt Lê.

Mạt Lê vô tội chớp mắt mấy cái với anh, rồi ăn cơm.

Lo ngại Khuê Nghênh Nghênh ở đây, Trần Tự không phát cẩu, chỉ có thể chịu đựng cảm uất tràn đầy, cũng ăn cơm!

Chia tay với Khuê Nghênh Nghênh rồi, Trần Tự liền nắm bả vai Mạt Lê: “Lời em nói ban nãy là thật lòng ư?!”

Mạt Lê cau mày, oán trách: “Trần Tự, anh nắm vai em đau quá.”

Trần Tự vội vàng thu lại mấy phần sức, anh khấn thiết hỏi: “Lời em nói ban nãy chính là thật lòng ư?!”

Mạt Lê cúi đầu suy nghĩ một chút, rồi ngẩng đầu nhìn Trần Tự nói: “Anh cảm thấy tình yêu thời học trò sẽ có kết quả sao?”

“Sao lại không?!”

“Sao lại có?”

“Sao lại không?!”

“.....Em không muốn cùng anh tiếp tục nói những lời không có dinh dưỡng này...”

Mạt Lê xoay người muốn đi, nhưng bị Trần Tự giữ chặt: “Này này! Thái độ của em nghiêm chỉnh một chút đi!”

Mạt Lê đành chịu: “Anh còn muốn em làm thế nào hả?”

“Em!”

Trần Tự giận quá, anh kéo Mạt Lê vào lòng, ôm cô thật chặt: “Anh không cho phép em tồn tại ý nghĩ muốn rời khỏi anh!”

“.....”

“Hai ta đến chết cũng không được chia lìa!”

“.....Lời thoại của anh buồn nôn quá.....”

“Này! Anh nói nghiêm túc đấy!”

Mạt Lê ở trong lòng Trần Tự cười hờn dỗi, nói: “Em bị anh đánh bại rồi.”

Trần Tự thở dài một hơi, nói: “Anh mới là bị em đánh bại...”

Ánh nắng giữa hè khiến lòng người say mê, chiếu rọi tia nắng trên người chàng trai và cô gái.

Người qua lại trên đường, ồn ào náo nhiệt.

Thỉnh thoảng có một hai bác gái dừng bước, nhìn thấy Trần Tự và Mạt Lê ôm nhau, cảm thán: “Thanh xuân thật tốt.”

Ừ, thanh xuân thật tốt.

11. Chương 11: Cuối Cùng, Kết Thúc Rồi

“Mẹ ơi, hồi trước mẹ và bố vì sao ở bên nhau thế?”

Trần Trần nằm sấp trên mặt đất, nghiêng đầu nhìn Mạt Lê.

Mạt Lê đang mở kẹp lấy đồ, cô dùng ngón tay bắn lên trán Trần Trần một cái: “Sao con lại đột nhiên nghĩ ra vấn đề này hả?”

Trần Trần bĩu môi, cực kỳ giống Mạt Lê hồi trẻ: “Cô giáo muốn tụi con viết một bài văn, gọi là ‘Bố mẹ của em’.”

Mạt Lê cười cười, nói: “Vậy con đến hỏi bố con đi.”

“Dạ.”

Trần Trần gật đầu, lăn một vòng trên sàn nhà gỗ, cô bé trở mình đứng dậy, rồi chạy vào phòng bếp.

“Bố ơi bố ơi, hồi trước bố và mẹ làm sao ở bên nhau thế?”

Trần Trần chớp đôi mắt long lanh, nhìn Trần Tự đang thái rau.

Trần Tự không ngừng động tác, nhìn chăm chú, hỏi: “Mẹ con nói thế nào?”

“Mẹ bảo con tới hỏi bố ~”

“Vậy à?” Trần Tự nói xong thì cắt trái cà chua thành miếng nhỏ, rồi nhét vào miệng Trần Trần: “Bố và mẹ à, là bởi vì Trần Trần mới quen biết nhau.”

“Thật vậy ạ?” Trần Tự nhai hai ba lần rồi nuốt miếng cà chua xuống, nói: “Bố ơi con muốn ăn nữa!”

Từ trong rổ Trần Tự lấy ra một trái cà chua, đưa cho Trần Trần: “Bố còn nhớ lúc ấy trước khi gặp mẹ con, có một thiên thần nhỏ cầm mũi tên bay đến trước mặt bố, nói với bố rằng —— ‘cậu và cô gái xinh đẹp kia sẽ kết hôn, cùng nhau nuôi dưỡng một cô con gái đáng yêu’.....”

“Wow!” Trong đáy mắt Trần Trần tràn đầy vẻ kinh ngạc, “Thần kỳ quá!”

“Đúng rồi, thiên thần còn nói —— ‘con gái của hai người sẽ gọi là Trần Trần, có một đôi mắt to xinh đẹp, thích mặc váy công chúa màu trắng, thích gấu bông thật to’.....”

“Thiên thần này thật là lợi hại quá ~ đều biết con thích cái gì ~”

“Ha ha...” Trần Tự buông con dao xuống, sờ chiếc nhẫn trên ngón áp út bên tay trái, anh cười hạnh phúc: “Bởi vì lời tiên đoán của thiên thần, cho nên bố và mẹ ở bên nhau.”

“Thật tốt!”

Trần Trần cười tươi như một đóa hoa.

Trần Tự ngoảnh đầu, trông thấy Mạt Lê dựa vào cửa phòng bếp.

Hai người nhìn nhau, hiểu ý cười.

Mạt Lê bất đắc dĩ lắc đầu, lẩm bẩm một tiếng: “Thần kinh.”

Buổi tối sau khi dỗ dành Trần Trần ngủ xong, Mạt Lê trở về phòng, bắt đầu xếp đồng quần áo vừa lấy vào.

Trần Tự đang tắm rửa, trong máy tính phát ra âm thanh nhẹ nhàng, cô gái kia đang hát ——

The best time of the year.

Is calling me home.

The best time of the year.

And I won't be alone.

The best time of the year.

And sharing with you.

When I look in your eyes.

All my dreams will come true.

The best time of the year.

I follow my heart.

Through the wind and the rain.

No matter how far.

.....

Nghe bài hát, xếp quần áo, Mạt Lê bắt giác mỉm cười.

Cô sờ chiếc nhẫn trong tay trái, đáy lòng cảm thán.

Mười năm, trong nháy mắt, cô và Trần Tự đã kết hôn mười năm rồi.

Còn nhớ mười năm trước, vào mùa hè của tuổi 25, Trần Tự quỳ gối trước mặt cô, nói với cô: “Mạt Lê, lấy anh nhé.”

Lấy anh nhé.

Cô khi ấy, thật sự hết hồn.

Bởi vì kế hoạch của cô là mấy năm nữa mới lập gia đình.

Ai ngờ, kế hoạch này thay đổi, Trần Tự lại vội vàng như thế, muốn kết hôn.

Khi cô nói ra “Để em suy nghĩ một chút”, biểu tình thất vọng trên mặt Trần Tự khiến cô không khỏi đau lòng.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn thỏa hiệp....

Vào một buổi chiều ánh nắng rực rỡ, hương hoa, bướm bay, cảnh tượng mơ mộng.

Cô mặc áo cưới màu trắng, đứng trước mặt linh mục, tuyên thệ ——

“Con bằng lòng.”

Con bằng lòng ——

Ba chữ, dấu vết của Trần Tự in vào trong lòng cô.

Bọn họ đời này kiếp này, thề chẳng phân ly.

Sau đó, cô mang thai.

Cô béo mập cùng Trần Tự nắm tay, sóng vai đi trong công viên.

Trần Tự cẩn thận từng li từng tí cũng mừng rỡ như điên, hạnh phúc tựa như ánh nắng lười biếng chiếu rọi hai người.

Sau đó có Trần Trần.

Nhìn thấy Trần Trần ban đầu nhỏ bé dần dần lớn lên, từ bò đến đi rồi chạy nhảy, từ nói bập bẹ đến miệng mồm lạnh lợi lừa người khác...

Cuộc sống cứ như vậy, từng chút từng chút một được lấp đầy, trở nên phong phú.

Cô miên man suy nghĩ, Trần Tự từ toilet đi tới, cầm một chiếc khăn lớn lau tóc.

Mạt Lê nhìn người đàn ông này vẫn cởi mở như trước, cô nhẹ nhàng mỉm cười.

Trần Tự đi tới, ngồi xuống mép giường, anh tới gần hôn lên mặt Mạt Lê một cái: “Vợ ơi, anh yêu em ~~”

Mạt Lê đẩy anh ra: “Đã già rồi, bớt buồn nôn đi.”

“Chúng ta mới bao nhiêu tuổi mà đã gọi là già chứ? Cho dù là 80 hay 90 tuổi, anh cũng muốn nói với em vợ ơi anh yêu em.”

Trần Tự nói xong, lại hôn cô thật sâu.

“Khoan đã, em còn chưa tắm!”

“Anh không chê, vợ à em sợ gì...”

“Này, tay anh đặt ở đâu thế!”

“.....”

“Trần Trần vừa mới.....đi ngủ còn chưa.....ngủ say.....anh.....”

“.....”

“A.....”

Câu chuyện này được hạ màn trong cảnh hương diễm mất hồn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/theo-duoi-tinh-yeu>